

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ
СУД У БЕОГРАДУ
Кж1 218/24
4.3.2024. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ, у већу састављеном од судија Милимира Лукића, председника већа, Оливере Анђелковић и Маје Илић, чланова већа, са вишим саветником Јеленом Савић, записничарем, у кривичном предмету против **окривљеног АА**, због кривичног дела грађење без грађевинске дозволе из члана 219а став 3 у вези става 2 КЗ, одлучујући о жалби браниоца окривљеног АА, адвоката Огњена Тарабића, изјављеној против пресуде Првог основног суда у Београду 36 К.бр. 1806/20 од 26.10.2023. године, у седници већа одржаној дана **04.03.2024. године**, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована жалба браниоца окривљеног АА, адвоката Огњена Тарабића, па се пресуда Првог основног суда у Београду 36 К.бр. 1806/20 од 26.10.2023. године, **ПОТВРЂУЈЕ**.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду 36 К.бр. 1806/20 од 26.10.2023. године окривљени АА, са ближим подацима као у изреци пресуде, оглашен је кривим због кривичног дела грађење без грађевинске дозволе из члана 219а став 3 у вези става 2 КЗ те му је изречена условна осуда тако што му је утврђена казна затвора у трајању од једне године и истовремено одређено да се она неће извршити ако у време проверавања у трајању од три године од дана правноснажности пресуде не учини ново кривично дело, те је окривљени осуђен и на новчану казну у износу од 500.000,00 динара коју је дужан да плати у року од 10 месеци од дана правноснажности пресуде а ако окривљени не плати новчану казну у наведеном износу, суд ће новчану казну заменити казном затвора, тако што ће за сваких започетих 1.000,00 динара новчане казне, одредити један дан казне затвора, с тим да тако одређена казна затвора не може бити дужа од 6 месеци. На основу члана 264 став 1 ЗКП окривљени је обавезан да суду накнади трошкове кривичног поступка у износу од 6.000,00 динара на име паушала у року од 15 дана од дана правноснажности пресуде под претњом принудне наплате.

Против наведене пресуде жалбу је изјавио бранилац окривљеног АА, адвокат Огњен Тарабић из свих законских разлога са предлогом да Апелациони суд у Београду усвоји жалбу, укине првостепену пресуду, предмет врати првостепеном суду на поновно суђење или преиначи првостепену пресуду тако што ће окривљеног ослободити од оптужбе, те је тражио да заједно са окривљеним буде обавештен о седници већа другостепеног суда.

Јавни тужилац Апелационог јавног тужилаштва у Београду је у свом поднеску Ктж.бр. 227/24 од 26.02.2024. године предложио да Апелациони суд у Београду одбије као неосновану жалбу браниоца окривљеног и потврди првостепену пресуду.

Апелациони суд у Београду је одржао седницу већа, о којој није обавестио окривљеног и његовог браниоца, у смислу одредбе члана 511 ЗКП будући да није нашао да је њихово присуство корисно за разјашњење ствари, а на којој је размотрио списе предмета, заједно са побијаном пресудом, коју је испитао у оквиру основа, дела и правца побијања, који су истакнути у изјављеној жалби, па је по оцени жалбених навода и предлога нашао:

-жалба је неоснована.

Жалбом браниоца окривљеног АА, адвоката Огњена Тарабића се указује да се пресуда заснива на незаконитом доказу, будући да записник о инспекцијском надзору од 22.10.2019. године није сачињен у складу са одредбама Законика о кривичном поступку, при чему окривљени није био поучен о својим правима, односно да има право на браниоца, због чега се у конкретном случају ради о недозвољеном доказу, који треба издвојити из списка предмета.

Међутим, по налажењу овог суда, овакви жалбени наводи браниоца окривљеног оцењени су као неосновани, будући да је правилно првостепени суд, ценећи све писане доказе исте прихватио, налазећи да је наведени записник издат од стране овлашћеног службеног лица у надлежном државном органу, те да његова садржина и доказна снага нису током поступка доведени у сумњу, при чему странке нису имале примедбе на садржину истих. При томе, закључак првостепеног суда да је окривљени извршио кривично дело у време, на месту и на начин ближе описан у изреци пресуде, није заснован једино и искључиво на основу наведеног доказа, како се то неосновано указује жалбом браниоца окривљеног, већ на основу свих изведених и правилно цењених доказа, како појединачно, тако и у међусобној повезаности једног са другим и са одбраном окривљеног, те за закључак да је окривљени извршио предметно кривично дело, суд је у образложењу пресуде дао довољно јасне, уверљиве и за овај суд, у свему прихватљиве разлоге.

Жалбом браниоца окривљеног се надаље указује да суд није потпуно утврдио чињенично стање, јер не постоји ниједан доказ, осим исказа окривљеног, да је окривљени извршио предметно кривично дело, који исказ окривљеног је опозван на главном претресу, а посебно јер тужилаштво није прибавило ниједан доказ којим се утврђује да је окривљени био инвеститор спорног објекта, који је грађен без грађевинске дозволе, те је суд пропустио да утврди да је окривљени инвестирао свој новац у изградњу спорног објекта, да је ангажовао раднике за изградњу спорног

објекта, да је направио план са пројектом, те да ли је заиста изграђено оно што је окривљени желео да гради, при чему је споран и временски период извршења кривичног дела, односно како је и зашто је утврђено да је окривљени извршио кривично дело закључно са 12.11.2019. године, а да је сведок ББ оглашен кривим у складу са Споразумом о признању кривице за исто кривично дело, које је извршио након 12.11.2019. године, те је суштина да током поступка није утврђено ко је заиста био инвеститор наведене парцеле и инвеститор изградње наведеног објекта.

Међутим, по налажењу овог суда, овакви жалбени наводи браниоца окривљеног оцењени су као неосновани и без утицаја су на другачију суда.

Наиме, правилно је првостепени суд, имајући у виду писане доказе, и то решење Секретаријата за инспекцијске послове Градске управе Града Београда од 17.10.2019. године, записник о инспекцијском надзору од 22.10.2019. године, решење Секретаријата од 28.10.2019. године и записника од 12.11.2019. године, те решење о извршењу Секретаријата за инспекцијске послове Градске управе Града Београда од 14.11.2019. године, исказ сведока ББ и ВВ, те одбрану окривљеног АА, дате у претходном поступку пред Првим јавним тужилаштвом у Београду, правилно и потпуно утврдио чињенично стање и, правилном применом закона, окривљеног огласио кривим за кривично дело грађење без грађевинске дозволе из члана 219 став 3 у вези става 2 КЗ. С тим у вези, неосновани су жалбени наводи браниоца окривљеног у делу којим оспорава правилност утврђеног чињеничног стања, са тезом да тужилаштво није доказало да је окривљени био инвеститор, с обзиром да је правилно првостепени суд прихватио одбрану окривљеног коју је дао у претходном поступку, у којој је потврдио да је он почео са рашчишћавањем депоније на спорној парцели, да је са сувласницима парцела направио усмени договор да он те парцеле рашчисти и касније приведе намени, да је ангажовао одређене људе и механизацију да то рашчисте, те људе да ураде бетонско-армирачке радове, а када би завршили и излили плочу, тражио би дозволу за објекат и перионицу. Надаље, у својој одбрани окривљени је навео да се одазвао на први позив инспекције, када му је уручено решење, при чему дозвољава могућност да су радници (ако је трака постављена) наставили да изводе радове како би наплатили свој рад за оно што је уговорено.

Оваква одбрана окривљеног је у сагласности са писаним доказима изведеним током првостепеног поступка, те потврђена записником о инспекцијском надзору од 22.10.2019. године, којим је констатовано да на лицу места није затечен инвеститор радова, коме је остављен позив за странку за сачињавање записника, при чему на самом градилишту, на лицу места, донето је решење о затварању градилишта, те је градилиште затворено постављањем службеног знака "затворено градилиште" и примерком решења о затварању градилишта прибијањем истог уз објекат, а да се дана 22.10.2019. године инвеститор радова АА одазвао позиву инспекције. Наведена одбрана окривљеног, коју је правилно првостепени суд прихватио, је у сагласности и са исказом сведока ВВ, која је била грађевински инспектор у спорном периоду, те потврдила да је по наведеној пријави за предметни објекат, а која је ишла против НН лица, по позиву за странку се одазвало се лице које се представило као инвеститор, а у питању је окривљени АА, при чему је објаснила да је за њу, као грађевинског инспектора, инвеститор лице које гради објекат, инвестира изградњу, изјашњава се као инвеститор, те да се окривљени одазвао на први позив, био обавештен о свим одлукама и решењима

током поступка, на записнику је био потпис окривљеног, све одлуке и решења су му слата на адресу и њима су се враћала као уредно примљена, тј. уручена. С тим у вези, правилно је првостепени суд на страни 10. образложења пресуде дао довољно јасне, уверљиве и за овај суд у свему прихватљиве разлоге о свим одлучним чињеницама, те правилно није прихватио одбрану окривљеног коју је дао у даљем току поступка, указујући да он није био инвеститор предметног објекта, те нашао да је одбрана окривљеног, у којој је навео да није гледао шта потписује (говорећи о записнику о инспекцијском надзору), да му је решење којим се обуставља градња и којим је он означен као инвеститор уручено, али га он није читао, нелогична и неуверљива, а узимајући у обзир лична својства окривљеног, животну доб, образовање, што све указује да је његова каснија одбрана, у којој је негирао извршење кривичног дела, срачуната на избегавање кривице, а истовремено и у супротности са осталим изведеним доказима током првостепеног поступка, о чему се првостепени суд детаљно изјашњавао у образложењу пресуде. Без утицаја на другачији закључак суд су и наводи браниоца да није јасно утврђено време извршења кривичног дела, будући да је и овој одлучној чињеници суд дао разлоге на страни 8. образложења пресуде, које у свему као правилне, прихвата и овај суд.

На правилно и потпуно утврђено чињенично стање, правилно је првостепени суд применио кривични закон, те је нашао да се у радњама окривљеног стичу сви елементи бића кривичног дела грађење без грађевинске дозволе из члана 219а став 3 у вези става 2 КЗ, имајући у виду да је окривљени у критичном периоду инвестирао изградњу објекта у улици ... у ... и након доношења решења о обустави радова наставио градњу на начин ближе описан у изреци пресуде, те су супротни жалбени наводи браниоца окривљеног, који указује да се овде може евентуално говорити о делу из члана 219а став 1 КЗ, оцењени као неосновани и без утицаја на другачију одлуку суда.

Приликом одлучивања о избору врсте и висине кривичне санкције коју треба изрећи окривљеном, правилно је првостепени суд, у смислу одредбе члана 54 КЗ, ценио све околности које су од утицаја да казна буде већа или мања, па је правилно од олакшавајућих околности на страни окривљеног ценио чињеницу да раније није осуђиван, да је ожењен и породичан човек, а отежавајућих околности није нашао, па је, имајући у виду све напред наведено, за кривично дело грађење без грађевинске дозволе из члана 219 став 3 у вези става 2 КЗ, за које је првостепеном пресудом оглашен кривим, окривљеном изрекао условну осуду, тако што му је утврдио казну затвора у трајању од 1 године, која се неће извршити уколико окривљени у време проверавања у трајању од 3 године не изврши ново кривично дело, као и на новчану казну у износу од 500.000,00 динара, коју је окривљени дужан да плати у року од 10 месеци од дана правноснажности пресуде, а уколико окривљени новчану казну не плати у одређеном року, суд ће новчану казну заменити казном затвора, тако што ће за сваких започетих 1.000,00 динара новчане казне одредити 1 дан казне затвора, правилно налазећи да ће се наведеном санкцијом у потпуности остварити сврха кажњавања у оквиру опште сврхе изрицања кривичних санкција из члана 4 и 42 КЗ.

Иако се жалбом браниоца окривљеног оспорава првостепена пресуда и у делу одлуке о кривичној санкцији, у истој нису наведене чињенице и околности које би биле од утицаја на другачију одлуку суда у конкретном случају.

Апелациони суд у Београду је приликом одлучивања о изјављеној жалби ценио и остале наводе, у којима се понавља одбрана окривљеног, те износи сопствена оцена изведених доказа и самим тим указује на другачије чињенично стање од оног које је утврђено у побијаној пресуди, а које наводе овај суд није посебно образлагао, јер је нашао да исти нису од утицаја да одлука у овој кривичноправној ствари буде другачија.

Сходно напред изнетом, а на основу одредбе члана 457 ЗКП, Апелациони суд у Београду је донео одлуку као у изреци пресуде.

Записничар-саветник
Јелена Савић, с.р.

Председник већа-судија
Милимир Лукић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Јасмина Ђокић